

Avoimen Maan Äärellä

Viikate

Tuuli puhuu läpi tuvan läpi takin kauluksen
Eteisessä paikka kuvan kehyksissä menneiden
Pyhäastiaston kanssa kristallikin kerran yhteen soi
Nyt vitriini ja takki - niin tyhjiä kuin tyhjät olla voi

Äärellä avoimen maan
harvoin katse kääntyy kaivajaan

Viikon verran kerrallaan pyyhkii pöly lausalattiaa
Tunnissakin monta kohtaa, etsin jaettua lusikkaa
Lapio käy kiveen, sitten toiseen, sitten oksaan paksuun iäiseen
,
kunnes Luoja, suo ja kuokka kuulee kaivajansa katkenneen

Äärellä avoimen maan
harvoin katse kääntyy kaivajaan

Äärellä avoimen maan